

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2008-2009

23 oktober 2008

ONTWERP VAN DECREET

**houdende diverse bepalingen
inzake energie, leefmilieu, openbare werken, landbouw en visserij**

AMENDEMENTEN

Zie:

1816 (2007-2008)

- Nr. 1: Ontwerp van decreet
- Nrs. 2 en 3: Amendementen
- Nr. 4: Verslag namens de Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie
- Nr. 5: Verslag namens de Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid

4736

LEE

OPE

AMENDEMENT Nr. 39

**voorgesteld door de heren Erik Matthijs
Patrick Lachaert en Bart Martens,
mevrouw Tinne Rombouts
en de heren Karlos Callens en Jos Bex**

Artikel 19

Op de eerste regel het woord “besluit” vervangen door het woord “decreet”.

VERANTWOORDING

Met deze aanpassing wordt een technische fout rechtgezet.

AMENDEMENT Nr. 40

**voorgesteld door de heren Erik Matthijs,
Patrick Lachaert en Bart Martens,
mevrouw Tinne Rombouts
en de heren Karlos Callens en Jos Bex**

Artikel 17/1 (nieuw)

Een artikel 17/1 invoegen, dat luidt als volgt:

“Artikel 17/1

In artikel 13, §2, van hetzelfde decreet worden aan de tweede zin de woorden “ onder de vorm van een protocol” toegevoegd.”.

VERANTWOORDING

De door de exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk aan de reguleringsinstantie aan te leveren gegevens en inlichtingen kunnen veelomvattend zijn en bestaan uit gegevens en inlichtingen die de waterleveranciers niet of nog niet op de gevraagde wijze bijhouden. Vandaar dat het aangewezen is dat de reguleringsinstantie, na overleg met de exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk, in een protocol vastlegt welke gegevens de waterleveranciers op welk tijdstip moeten voorleggen. Dit protocol kan maximaal en enkel indien nodig jaarlijks worden vastgelegd of gewijzigd. De in het protocol vastgelegde afspraken gelden uiteraard niet voor inlichtingen die de reguleringsinstantie inwint voor

specifieke onderzoeken omtrent het niet naleven van de verplichtingen opgelegd in het kader van het Drinkwaterdecreet door een of meer exploitanten van een openbaar waterdistributienetwerk.

AMENDEMENT Nr. 41

**voorgesteld door de heren Erik Matthijs,
Patrick Lachaert en Bart Martens,
mevrouw Tinne Rombouts
en de heren Karlos Callens en Jos Bex**

Artikel 19/1 (nieuw)

In hoofdstuk III een artikel 19/1 invoegen, dat luidt als volgt:

“Artikel 19/1

In artikel 22, §1, van hetzelfde decreet wordt 4° opgeheven.”.

VERANTWOORDING

Artikel 22, §1, 4°, is in tegenspraak met het nieuwe artikel 22bis. Door de toevoeging van artikel 22bis wordt aan de reguleringsinstantie de mogelijkheid gegeven om een boete op te leggen aan de waterleverancier. Deze boete is substantiëler dan de boete die in het artikel 22, §1, 4°, kon worden opgelegd als de verplichting om de reguleringsinstantie van informatie te voorzien niet werd nageleefd en staat bovendien in verhouding met de grootte van de waterleverancier.

AMENDEMENT Nr. 42

**voorgesteld door de heren Erik Matthijs,
Patrick Lachaert en Bart Martens,
mevrouw Tinne Rombouts
en de heren Karlos Callens en Jos Bex**

Artikel 19/2 (nieuw)

In hoofdstuk III een artikel 19/2 invoegen, dat luidt als volgt:

“Artikel 19/2

Aan hoofdstuk VIII van hetzelfde decreet wordt een artikel 22bis toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Artikel 22bis

§1. De ambtenaren van de Vlaamse Milieumaatschappij, hiertoe aangewezen door het hoofd van het agentschap, kunnen voor iedere inbreuk op de bepalingen van artikel 13, §2, aan de waterleveranciers die de gegevens of inlichtingen die opgevraagd worden in het kader van artikel 12 niet correct of tijdig aanleveren, na twee schriftelijke aanmaningen, een administratieve geldboete opleggen. Voor een eerste inbreuk wordt de administratieve boete bepaald op maximaal 0,01% van het integrale facturatiebedrag exclusief btw van het jaar waarvoor de gegevens worden opgevraagd. Voor elke volgende overtreding in datzelfde jaar wordt het percentage van de administratieve geldboete verdubbeld.

§2. De administratieve geldboete wordt met een ter post aangetekende brief met bericht van ontvangst ter kennis gebracht van de betrokken waterleverancier binnen een termijn van één maand na de tweede schriftelijke aanmaning om gegevens of inlichtingen te verschaffen. Deze kennisgeving vermeldt het bedrag van de administratieve geldboete.

§3. De waterleverancier kan tegen de administratieve geldboete beroep aantekenen bij de minister van Leefmilieu. Het gemotiveerd beroep dient schriftelijk en aangetekend te worden gericht aan de minister binnen een termijn van een maand na het verzenden van de administratieve geldboete.

§4. De minister doet uitspraak in verband met het beroep binnen een termijn van 6 maanden te rekenen vanaf de verzendingsdatum van de kennisgeving van de administratieve geldboete.

§5. Indien de overtreder in gebreke blijft bij het betalen van de administratieve geldboete, wordt de geldboete bij dwangbevel ingevorderd. De Vlaamse Regering wijst de ambtenaren aan die gelast zijn dwangbevelen te geven en uitvoerbaar te verklaren. Die dwangbevelen worden betekend bij deurwaardersexploot met bevel tot betaling.

§6. De vordering tot voldoening van de administratieve geldboete verjaart na verloop van vijf jaar, te rekenen

vanaf de dag waarop ze is ontstaan. De verjaring wordt gestuit op de wijze en onder de voorwaarden, bepaald in artikel 2244 en volgende van het Burgerlijk Wetboek.

§7. De Vlaamse Regering kan nadere modaliteiten vaststellen met betrekking tot het toepassen van de administratieve boete.”.

VERANTWOORDING

Het aanleveren van gegevens en inlichtingen door de drinkwatermaatschappijen is essentieel voor de regulator om zijn taak te kunnen uitvoeren. De regulator heeft in het huidige voorstel echter geen enkele sanctionerende bevoegdheid ten aanzien van waterleveranciers en publiek- en privaatrechtelijke instellingen die de uitvoering van zijn opdrachten zouden kunnen dwarsbomen.

Meer nog, wanneer in de toekomst de tariefbepaling van het drinkwater geregionaliseerd zou worden, dan kan aan de regulator in plaats van een forfaitaire een nog meer sturende sanctioneringsbevoegdheid worden toegekend. Als voorbeeld kan verwezen worden naar de regulator van de watersector in het Verenigd Koninkrijk die aan de watermaatschappijen kan verbieden om hun tarieven aan te passen indien zij niet aan hun dienstverplichtingen tegemoetkomen of indien zij geen of onvolledige gegevens ter beschikking stellen ter beoordeling van hun werking.

In Vlaanderen zijn zowel grotere als kleinere drinkwaterleveranciers actief. Bijgevolg werd geopteerd om de boete evenredig te stellen ten aanzien van het geleverde watervolume. Concreet wordt de boete ingesteld als zijnde 0,01% van het integrale facturatiebedrag, exclusief btw.

Omdat de reguleringsinstantie onafhankelijk zou kunnen werken, is het uitermate belangrijk dat de instantie zelf de boete kan instellen. De rechten van de drinkwaterleveranciers worden gevrijwaard via de voorziene beroepsprocedure. Daarenboven is het minstens even belangrijk dat de boete voldoende hoog gesteld wordt zodat dit de drinkwaterleveranciers aanspoort om tijdig correcte en volledige gegevens ter beschikking te stellen van de regulator.

De procedure voor het vestigen van de administratieve geldboete evenals de beroepsprocedure, de invorderingsmodaliteiten en de stuiting van de verjaring moeten eveneens worden voorzien.

Daar de ambtenaren die de geldboete vaststellen en opleggen niet dezelfde zijn als de toezichhoudende ambtenaren die de geldboetes zoals aangegeven in artikel 22 vastleggen en daar de administratieve geldboetes van het nieuwe artikel 22bis een andere finaliteit hebben, wordt ervoor geopteerd deze in een afzonderlijk artikel te voorzien.

AMENDEMENT Nr. 43

**voorgesteld door de heer Bart Martens,
mevrouw Tinne Rombouts
en de heren Patrick Lachaert, Erik Matthijs,
Karlos Callens en Joris Vandenbroucke**

Artikel 33/1 (nieuw)**Een artikel 33/1 invoegen, dat luidt als volgt:***“Artikel 33/1*

In artikel 13, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt de zin “Om de bescherming, de ontwikkeling, het herstel en het behoud van het bosareaal te garanderen, de openstelling van de bossen en de educatie van het publiek te bevorderen en de bosrecreatie te verbeteren, kan de Vlaamse Regering onder de voorwaarden die ze zelf bepaalt, subsidies verlenen aan bosbeheerders.” vervangen door de zin “Om de openstelling van de bossen en de educatie van het publiek te bevorderen en de bosrecreatie te verbeteren, kan de Vlaamse Regering onder de voorwaarden die ze zelf bepaalt, subsidies verlenen aan bosbeheerders.”.

VERANTWOORDING

De compensatieplicht heeft tot doel dat voor elk terrein waarvoor de vergunning tot ontbossing wordt verleend, elders minstens een gelijke oppervlakte wordt bebost. Dat laatste kan ofwel rechtstreeks in natura door compenserende bebossing ofwel onrechtstreeks, door storting van een bosbehoudsbijdrage aan het Bossencompensatiefonds van de Vlaamse overheid. Tot hiertoe heeft de Vlaamse overheid deze financiële bijdrage uitsluitend gebruikt om zelf gronden aan te kopen en, eenmaal in eigendom, deze gronden te gaan bebossen. Het tempo van herbebossing met middelen van het Bossencompensatiefonds is veeleer laag. Verschillende oorzaken zijn hieraan de orde; niet de minste is dat het zeer moeilijk is om, als Vlaamse overheid, ‘in der minne’ en tegen een redelijke prijs gronden te kunnen verwerven die een zodanige bestemming en een gebruiksvrijheid hebben dat er onmiddellijk tot bebossing kan worden overgegaan.

Om deze reden lijkt het aangewezen om andere partners te gaan betrekken bij de bossencompensatie, en om aldus aan het Bossencompensatiefonds een meer dynamisch karakter te geven. Wanneer de middelen uit het Bossencompensatiefonds zodoende ingezet zouden worden om in samenwerking met private of andere openbare partners over te gaan tot bebossing, dan dienen deze middelen immers minder snel ingezet te worden voor verwervingen door het Vlaamse Gewest.

Wat de private eigenaars aangaat, kan er vermoed worden dat er op dit moment een vrije grondenvoorraad bestaat bij eige-

naars die weliswaar zouden wensen te bebossen, maar daar niet toe overgaan, omwille van de neerwaartse druk die uitgaat van een bebossing op de waarde van de grond zelf. Het is immers zo dat, bij gelijke bestemming, de marktwaarde van bosgronden (zonder de opstandswaarde) over het algemeen beduidend lager is dan deze van gronden in landbouwgebruik of met een ander gebruik. Wanneer een landbouwperceel (of een perceel met een ander, landelijk maar economisch georiënteerd gebruik) bebost wordt, dan daalt, bij gelijkblijvende bestemming, de marktwaarde van dat perceel in principe aanzienlijk. Dit vormt een rem voor eigenaars om tot bebossing over te gaan, en verklaart meteen ook waarom de bestaande bebossingssubsidies (in essentie een vergoeding voor beplantingsactiviteit, vergezeld van een inkomenscompensatie bij bebossing van landbouwgronden) relatief weinig succes kennen. Het Bossencompensatiefonds zou dus onder meer zinnig kunnen worden ingezet met het oog op een steunmaatregel die vergoedt voor de grondwaardedaling bij bebossing.

Daarnaast zouden ook lokale besturen kunnen overgaan tot verwerving van gronden met het oog op bebossing. Vermits lokale besturen een nauwer contact hebben met de lokale eigenaars en gebruikers, kunnen zij op een betere wijze de slaagkansen van een concreet project met het oog op compenserende bebossing beoordelen en kunnen zij het project beter promoten. Lokale besturen die aldus aanspraak zouden maken op middelen uit het Bossencompensatiefonds, kunnen er tegelijk voor zorgen dat het geld dat een lokale initiatiefnemer uitgeeft aan het Bossencompensatiefonds, ook ter plekke, in de eigen gemeente, gespendeerd wordt.

Artikel 13 van het Bosdecreet is echter niet de meest aangewezen plaats om er een decretale grondslag in te bouwen met betrekking tot bebossingssubsidies. Dit artikel is met name gesitueerd onder hoofdstuk II, afdeling 2, van het Bosdecreet – een hoofdstuk dat handelt over de sociale en educatieve functie. Oorspronkelijk bevatte artikel 13 enerzijds een rechtgrond voor toelagen aan openbare besturen met betrekking tot de aankoop, de huur, de aanleg en het onderhoud van bossen, anderzijds een rechtgrond voor toelagen aan particulieren, met betrekking tot het onderhoud en de aanleg van infrastructuur van publiek toegankelijke bossen. Hier was het verband met de toegankelijkheid duidelijk. Voor de subsidiëring van particulieren was dit verband uitdrukkelijk vermeld en ook voor de subsidiëring van openbare bossen bestond de link onrechtstreeks, aangezien alle openbare bossen in principe toegankelijk zijn. Bij de wijziging in 1999 is dit verband, wat de openbare bossen betreft, enigszins verzwakt, in die zin dat niet enkel in een basis werd voorzien voor uitbreiding van het (toegankelijke) openbaar bosareaal maar ook voor de subsidiëring van “de bescherming, de ontwikkeling, het herstel en het behoud van het bosareaal”. Wat de toelagen aan particulieren betreft, stelt artikel 13 nog steeds dat de subsidies betrekking moeten hebben op het onderhoud en de aanleg van infrastructuur van bossen die voor het publiek toegankelijk zijn.

Indien er sprake zou zijn van subsidiëring van lokale besturen met het oog op operaties van compenserende bebossing in de eigen gemeente, dan verzwakt, binnen de context van artikel 13, het verband met de sociale functie van het openbaar bos nog verder. En indien er sprake zou zijn van een vergoeding aan de particulier voor de grondwaardevermindering in geval van bebossing, zonder dat er voor de bossen aangelegd door

particulieren vereist wordt dat deze bossen opengesteld worden, dan wordt de link met toegankelijkheid echt doorbroken.

Daarom wordt in de eerste plaats voorgesteld de decretale grondslag in artikel 13 zowel voor openbare bossen als voor privébossen terug te beperken tot de subsidiëring in functie van verbeterde toegankelijkheid of meer toegankelijke bossen.

AMENDEMENT Nr. 44

**voorgesteld door de heer Bart Martens,
mevrouw Tinne Rombouts
en de heren Patrick Lachaert, Erik Matthijs,
Karlos Callens en Joris Vandenbroucke**

Artikel 34/1 (nieuw)

Een artikel 34/1 invoegen, dat luidt als volgt:

“Artikel 34bis

In artikel 47, tweede lid, van hetzelfde decreet wordt de eerste zin vervangen door wat volgt:

“In afwijking van artikel 42 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, is er voor ontbossing in natuurreservaten, waarvoor een beheerplan is goedgekeurd op grond van artikel 34, §1, van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, enkel een voorafgaande eenvoudige melding aan de ambtenaar vereist, op voorwaarde dat deze ontbossing voorzien is in het vermelde beheerplan en, met betrekking tot beheerplannen die goedgekeurd worden na 1 januari 2009, voor zover deze ontbossing noodzakelijk is voor het behoud, het herstel of de ontwikkeling van een of meerdere van de habitats, vermeld in bijlage I van voormeld decreet of van een of meerdere habitats van soorten, vermeld in bijlage II, III of IV van datzelfde decreet.”.

VERANTWOORDING

In het huidige artikel 47, tweede lid, van het Bosdecreet staat een afwijkingsregeling ingeschreven met betrekking tot het algemene ontbossingsverbod, en dit ten behoeve van erkende en aangewezen natuurreservaten, voor zover zij een beheerplan hebben en de voorgenomen ontbossing met dat beheerplan strookt. Dit maakt dat op dit moment alle ontbossingen

in van een beheerplan voorziene natuurreservaten vrijgesteld zijn van vergunningsplicht en compensatie.

Deze vrijstelling van plicht tot aanvraag van stedenbouwkundige vergunning bij ontbossing, wordt door een deel van de rechtsonderhorigen als onbillijk ervaren. Daarom wordt nu voorgesteld deze afwijkingsregeling toe te spitsen op de bescherming en het herstel van Europees relevante habitats, zoals opgesomd in bijlage I van het decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, of tot de habitats van soorten, vermeld in bijlage II, III of IV van datzelfde decreet. Bijlage I van het Natuurdecreet slaat op de habitats van de Habitatrichtlijn die in Vlaanderen voorkomen, en die dienen te leiden tot de aanduiding van speciale beschermingszones. De bijlagen II en IV betreffen soorten van de Habitatrichtlijn en van de Vogelrichtlijn waarvoor er eveneens speciale beschermingszones moeten worden aangeduid. Bijlage III betreft soorten van de Habitatrichtlijn die prioritair zijn, en strikt moeten worden beschermd, ook los van speciale beschermingszones. Dit maakt, omgekeerd, dat bij ontbossing in reservaten in functie van niet-Europees relevante habitats of soorten, de bosbeschermingsregeling van artikel 90bis wel degelijk in werking moet treden, zelfs al is er een beheerplan dienaangaande. Beheerplannen die goedgekeurd worden voor 2009, blijven, voor wat de er in vervatte ontbossingen betreft, onderworpen aan de regeling zoals die voorheen gold.

AMENDEMENT Nr. 45

**voorgesteld door de heer Bart Martens,
mevrouw Tinne Rombouts
en de heren Patrick Lachaert, Erik Matthijs,
Karlos Callens en Joris Vandenbroucke**

Artikel 34/2 (nieuw)

Een artikel 34/2 invoegen, dat luidt als volgt:

“Artikel 34/2

Artikel 48 van hetzelfde decreet, opgeheven door artikel 44 van het decreet van 18 mei 1999, wordt opnieuw opgenomen in de volgende lezing:

“Artikel 48

Om de bescherming, de ontwikkeling, het herstel, het behoud en de uitbreiding van het bosareaal te garanderen, kan de Vlaamse Regering onder de voorwaarden die ze zelf bepaalt, subsidies verlenen aan publiekrechtelijke rechtspersonen die eigenaar zijn van een openbaar bos of die een openbaar bos wensen aan te leggen.

De Vlaamse Regering bepaalt de nadere voorwaarden en de wijze van toekenning van genoemde subsidies, binnen de perken van de begrotingskredieten. Voor zover het gaat om kapitaalsubsidies gericht op de uitbreiding of ontwikkeling van het bosareaal, worden deze toegekend met het oog op bebossingen of herbebossingen op percelen die op grond van de wetgeving op de ruimtelijke ordening bestemd worden als bosgebieden.

Indien de voorwaarden, die aan de subsidies verbonden werden, niet werden nageleefd, kan de subsidie teruggevorderd worden en toegewezen aan het Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur. Wanneer de teruggevorderde subsidie afkomstig is uit het Fonds voor de compenserende bebossing zoals bedoeld in artikel 17 van het decreet van 21 december 2001 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2002, wordt zij toegewezen aan dat Fonds.”.

VERANTWOORDING

Deze wijziging sluit aan bij de ontwerpwijziging van artikel 13 van het Bosdecreet. Voor de achtergrond ervan wordt verwezen naar de toelichting bij het desbetreffende wijzigingsartikel.

De notie “publiekrechtelijke rechtspersonen die eigenaar zijn van een openbaar bos of die een openbaar bos wensen aan te leggen” sluit aan bij de in artikel 4, 16°, van het Bosdecreet gegeven definitie van ‘openbaar bos’: ‘elk bos waarvan een publiekrechtelijke rechtspersoon eigenaar of mede-eigenaar is’. De toevoeging “of die een openbaar bos wensen aan te leggen” komt voort uit de gedachte dat er publiekrechtelijke rechtspersonen kunnen zijn die nog geen bouseigneur zijn, maar die wel wensen bos aan te leggen op terreinen waarvan ze eigenaar zijn.

Met uitbreiding of ontwikkeling van het bosareaal door middel van bebossing of herbebossing wordt dus tevens bedoeld op publiekrechtelijke eigenaars die een initiële, eerste bebossing wensen te doen, zonder dat ze voorheen op hun gronden reeds bossen hadden.

De noties ‘bebossing’ en ‘herbebossing’ zijn gedefinieerd in artikel 4 van het Bosdecreet.

Bij de zinsnede “op percelen die op grond van de wetgeving op de ruimtelijke ordening zijn bestemd als bosgebieden” kan het volgende verduidelijkt worden: in wezen gaat het om percelen waarvan planologisch vastgesteld is geworden dat deze bos horen te zijn.

Het kan in de huidige stand van de uitvoeringsregelgeving dus gaan om percelen die bestemd zijn als bosgebieden of bosuitbreidingsgebieden in de zin van of aansluitend bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen. Het kan ook gaan over percelen die aan-

geduid zijn onder de categorie bos, al of niet met overdruk ‘GENO’, in de zin van artikel 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 11 april 2008 tot vaststelling van nadere regels met betrekking tot de vorm en de inhoud van de ruimtelijke uitvoeringsplannen.

AMENDEMENT Nr. 46

**voorgesteld door de heer Bart Martens,
mevrouw Tinne Rombouts
en de heren Patrick Lachaert, Erik Matthijs,
Karlos Callens en Joris Vandenbroucke**

Artikel 35/1 (nieuw)

In hoofdstuk VI een artikel 35/1 invoegen, dat luidt als volgt:

“Artikel 35/1

In artikel 87 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- 1° aan het eerste lid wordt een zin toegevoegd, die luidt als volgt: “De Vlaamse Regering kan tevens subsidies verlenen met het oog op de bescherming, de ontwikkeling, het herstel, het behoud en de uitbreiding van het bosareaal, voor zover deze activiteiten beantwoorden aan de criteria voor duurzaam bosbeheer, vastgesteld ter uitvoering van artikel 41, tweede lid. Deze subsidies kunnen evenwel geen betrekking hebben op de aankoop van percelen.”;*
- 2° aan het tweede lid wordt een zin toegevoegd, die luidt als volgt: “Voor zover het gaat om kapitaal-subsidies gericht op andere uitbreiding of ontwikkeling van het bosareaal, worden deze toegekend met het oog op bebossingen of herbebossingen op percelen die op grond van de wetgeving op de ruimtelijke ordening bestemd worden als bosgebieden.”;*
- 3° aan het derde lid wordt een zin toegevoegd, die luidt als volgt: “Wanneer de teruggevorderde subsidie afkomstig is uit het Fonds voor Compenserende Bossing zoals bedoeld in artikel 17 van het decreet van 21 december 2001 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2002, wordt zij toegewezen aan dat Fonds.”.*

VERANTWOORDING

Deze wijziging sluit aan bij de ontwerpwijzigingen met betrekking tot artikelen 13 en 48 van het Bosdecreet.

De verwijzing, onder 1°, naar de criteria voor duurzaam bosbeheer is van belang. Deze criteria vinden hun rechtsgrond in artikel 41, tweede lid, van het Bosdecreet. Deze criteria zijn dan ook vastgesteld geworden bij besluit van de Vlaamse Regering van 27 juni 2003 tot vaststelling van de criteria voor duurzaam bosbeheer voor bossen gelegen in het Vlaamse Gewest. Hierbij is criterium 6.1 betekenisvol: “De bosbeheerder heeft zijn visie op het beheer en gebruik van zijn bos vastgelegd in een uitgebreid beheerplan”. Dit maakt dat de subsidie maar verleend kan worden als er vooruitzicht is op de opmaak van een dergelijk beheerplan, of als de percelen waarvoor de steun verleend wordt, aansluiten bij bospercelen waarvoor er al een dergelijk beheerplan opgemaakt is. De indicator 2.1.4 is ook vermeldenswaard: “Het beheer van bossen moet aandacht hebben voor het recreatief medegebruik en moet de selectieve bostoegankelijkheid voor het publiek nastreven. Het bos kan toegankelijk gesteld worden voor het publiek op een manier die de ecologische functievervulling niet in het gedrang brengt en die verstoring – zowel in de tijd als in de ruimte – beperkt en zo nodig uitsluit.” Dit maakt dat de verleende steun zal moeten leiden tot meer toegankelijke bossen, en dat dit dus ook in het bosbeheerplan vervat moet worden.

De clausule onder 1° dat verstrekte subsidies geen betrekking kunnen hebben op de aankoop van percelen, heeft als oogmerk te vermijden dat er een vertekening zou gebeuren van de grondprijzenmarkt, doordat sommige rechtsonderhorigen wél, en andere níet met overheidssteun tot particuliere grond-aankopen zouden kunnen overgaan. Kapitaalsubsidies kunnen dus in hoofdzaak slechts betrekking hebben op de last die op een reeds in eigendom zijnd perceel gelegd wordt, doordat het perceel het karakter krijgt van bos, en daardoor de bosbeschermingsregeling van het Bosdecreet in werking doet treden.

Met de onder 2° vermelde uitbreiding of ontwikkeling van het bosareaal door middel van bebossing of herbebossing wordt tevens bedoeld op eigenaars die een initiële, eerste bebossing wensen te doen, zonder dat ze voorheen op hun gronden reeds bossen hadden. De noties ‘bebossing’ en ‘herbebossing’ zijn gedefinieerd in artikel 4 van het Bosdecreet.

Bij de onder 2° gehanteerde zinsnede “op percelen die op grond van de wetgeving op de ruimtelijke ordening zijn bestemd als bosgebieden” kan het volgende verduidelijkt worden: het kan in de huidige stand van de uitvoeringsregelgeving gaan om percelen die bestemd zijn als bosgebieden of bosuitbreidingsgebieden in de zin van of aansluitend bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen. Het kan ook gaan over percelen die aangeduid zijn onder de categorie bos, al of niet met overdruk ‘GENO’, in de zin van artikel 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 11 april 2008 tot vaststelling van nadere regels met betrekking tot de vorm en de inhoud van de ruimtelijke uitvoeringsplannen.

AMENDEMENT Nr. 47

voorgesteld door de heer Bart Martens,
mevrouw Tinne Rombouts
en de heren Patrick Lachaert, Erik Matthijs,
Karlos Callens en Joris Vandenbroucke

Artikel 35/2 (nieuw)

In hoofdstuk VI een artikel 35/2 invoegen, dat luidt als volgt:

“Artikel 35/2

In artikel 90bis van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen doorgevoerd:

1° §1 wordt vervangen door wat volgt:

“§1. Ontbossing is verboden tenzij mits het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning in toepassing van de wetgeving op de ruimtelijke ordening. Een stedenbouwkundige vergunning voor ontbossing of een verkavelingsvergunning voor geheel of gedeeltelijk beboste terreinen kan niet worden verleend tenzij in de hierna vermelde gevallen:

- 1° ontbossing met het oog op werken van algemeen belang bedoeld in artikel 103 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;*
- 2° ontbossing of verkaveling in zones met de bestemmingen woongebied of industriegebied in de ruime zin;*
- 3° ontbossing of verkaveling in zones die volgens de geldende plannen van aanleg of de ruimtelijke uitvoeringsplannen gelijk te stellen zijn met de bestemmingen woongebied of industriegebied in de ruime zin;*
- 4° ontbossing van de uitvoerbare delen in een niet-vervallen vergunde verkaveling;*
- 5° ontbossingen in functie van vastgestelde instandhoudingsdoelstellingen, opgemaakt voor speciale beschermingszones, op grond van artikel 36ter, §1, van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu of opgemaakt voor soorten, vermeld in bijlage II, III en IV van hetzelfde decreet.*

De stedenbouwkundige vergunning tot ontbossing of de verkavelingsvergunning voor geheel of gedeeltelijk beboste terreinen wordt verleend na voorafgaand advies van het Bosbeheer. Het advies wordt verleend op verzoek van de vergunningverlenende overheid. Als het advies niet wordt verleend binnen dertig dagen, wordt het geacht gunstig te zijn.

Voor andere ontbossingen of voor andere verkavelingen in geheel of gedeeltelijk beboste terreinen, dan deze genoemd in het eerste lid, kan de Vlaamse Regering, op individueel en op gemotiveerd verzoek van diegene die in aanmerking wenst te komen voor een vergunning tot ontbossen of een verkavelingsvergunning, de ontheffing toestaan van het verbod tot het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning tot ontbossing of een verkavelingsvergunning voor geheel of gedeeltelijk beboste terreinen, met inachtneming van de wetgeving inzake de ruimtelijke ordening en na advies van het Bosbeheer. De Vlaamse Regering bepaalt nadere regelen inzake de ontheffing van dit verbod.”;

2° in §2, 1°, worden de woorden “eerste lid, 1° tot en met 4°, of het derde lid” toegevoegd tussen de woorden “§1” en “bedoelde”;

3° in §5 wordt er tussen het tweede en het derde lid een nieuw lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Het Agentschap stelt de aanvrager schriftelijk in kennis van de aanpassing, met vermelding van de redenen. Een kopie van deze kennisgeving wordt aan de vergunningverlenende overheid bezorgd. De aanvrager kan binnen de 14 dagen na ontvangst bezwaren tegen deze aanpassing of een alternatief compensatievoorstel aan het Agentschap overmaken. De adviestertermijn zoals bepaald in artikel 111, §4, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wordt gedurende de periode vanaf de kennisgeving van de aanpassing voor maximaal 14 dagen opgeschort. Na ontvangst van de bezwaren of het alternatief compensatievoorstel of, indien de aanvrager niet reageert op de kennisgeving van de aanpassing, na 14 dagen vanaf deze kennisgeving, neemt het Agentschap een definitieve beslissing met betrekking tot het compensatievoorstel.”.

VERANTWOORDING

De onder 1° voorgestelde wijzigingen zijn enerzijds gericht op een procedurele verduidelijking bij een bestaande praktijk die

verder in dit decreetsartikel reeds geëxpliciteerd is, en houden anderzijds verband met de voorgestelde wijziging van artikel 47 van het Bosdecreet.

Wat de procedurele verduidelijking betreft, moet er op gewezen worden dat niet alleen de bouwvergunningen, gericht op ontbossing, aan de orde zijn in artikel 90bis, maar dat ook de verkavelingsvergunningen in beboste of gedeeltelijk beboste terreinen behandeld worden in dit decreetsartikel. Artikel 90bis, §2, stelt met name: “Met het oog op het behoud van een gelijkwaardig bosareaal, [...] 2° wordt door de houder van de verkavelingsvergunning compensatie gegeven voor de beboste delen van de verkaveling waarvoor de verkavelingsvergunning wordt aangevraagd na de inwerkingtreding van dit decreet.”. Deze compensatieplicht met betrekking tot verkavelingsvergunningen wordt verder uitgewerkt in artikel 90bis, §3, van het Bosdecreet. Een van de gevolgen van het ter harte nemen van die compensatieplicht, is dat degenen die willen bouwen op concrete bouwpercelen van die verkaveling, er niet meer toe gehouden zijn zelf voor deze compensatie in te staan, tenzij ze de “groene ruimten” willen aanspreken die in de verkavelingsvergunning afgesproken werden. Het merkwaardige is dat er inzake die regeling van compensatieplicht met betrekking tot verkavelingsvergunningen geen expliciet aanknopingspunt vervat is in artikel 90bis, §1. Dit geeft in de praktijk aanleiding tot onduidelijkheid. Vandaar dat deze eerste paragraaf zodanig bijgesteld wordt dat hier ook aan de verkavelaar de plicht opgelegd wordt om, naar aanleiding van zijn verkavelingsaanvraag in geheel of gedeeltelijk beboste terreinen, een afweging te doorlopen zoals bij de bouwvergunning gericht op ontbossing.

Een tweede wijziging onder 1° sluit aan bij het wijzigingsvoorstel inzake artikel 47 van het Bosdecreet. Er moet vastgesteld worden dat een ontbossing met het oog op het herstel van Europees te beschermen habitats momenteel alleen maar kan gebeuren door ofwel de compensatieplicht na te leven (dit wil zeggen een even relevante oppervlakte te bebossen), ofwel door het betrokken gebied tot reservaat te verklaren. Voor de overheid (het Agentschap voor Natuur en Bos) is dit enigszins aannemelijk en ook doenbaar, vermits de overheid zelf aanzienlijke bebossingsinspanningen (al of niet compenserend) onderneemt. Private grondeigenaars zien echter niet in waarom zij, wanneer zij omwille van een Europees relevante habitat (bijvoorbeeld een gedegradeerd, zeldzaam moerastype, een verboste heide) een ontbossing moeten doorvoeren, er in dat verband ook nog eens toe verplicht zouden worden om een vergelijkbare oppervlakte te herbebossen. Daarom wordt nu voorgesteld om ontbossingen in functie van het uitvoeren van Europese verplichtingen inzake habitat herstel vrij te stellen van de boscompensatieplicht – voor zover deze werkzaamheden overeenstemmen met instandhoudingsdoelstellingen voor de betrokken speciale beschermingszone of voor de prioritaire soort.

De onder 2° ontworpen wijziging sluit aan bij de wijziging van artikel 47 en bij de in vorige alinea toegelichte wijziging.

De onder 3° voorgestelde wijziging moet als volgt worden toegelicht. Ontbossingen worden behandeld naar aanleiding van een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning of een verkavelingsvergunning. De aanvrager moet zijn aanvraag vergezeld laten gaan van een compensatievoorstel. De vergunningver-

lenende overheid legt dit compensatievoorstel voor aan het agentschap. Nu kan het zijn dat het compensatievoorstel niet voldoet aan het desbetreffende besluit van de Vlaamse Regering van 16 februari 2001 tot vaststelling van nadere regels inzake compensatie van ontbossing en ontheffing van het verbod op ontbossing, of dat het compensatievoorstel bosbouwkundig niet acceptabel is. In dat geval moet het Agentschap voor Natuur en Bos dit voorstel aanpassen. Dit alles wordt bepaald in artikel 90bis, §5, eerste en tweede lid. In de praktijk blijken er nogal wat vragen te zijn om het door Agentschap voor Natuur en Bos aangepaste compensatievoorstel nog eens aan te passen. Voor zover de compensatieregeling opgevat mag worden als een zaak van het bosbeleid, kan er worden voorgesteld om een lid toe te voegen in §5 van het bewuste artikel, zodat er ten minste een uitwisseling mogelijk is tussen aanvrager en agentschap over het al of niet afdoende karakter van het compensatievoorstel, vooraleer er beslist wordt over de stedenbouwkundige vergunning.

AMENDEMENT Nr. 48

**voorgesteld door mevrouw Tinne Rombouts
en de heren Patrick Lachaert, Bart Martens,
Erik Matthijs, Karlos Callens en Jos Bex**

HOOFDSTUK VI/1 (nieuw)

**Een hoofdstuk VI/1, dat bestaat uit een artikel 35/3,
invoegen, dat luidt als volgt:**

“HOOFDSTUK VII/1

*Decreet van 21 december 2001
houdende bepalingen tot begeleiding van
de begroting 2002*

Artikel 35/3

*In artikel 17 van het decreet van 21 december 2001
houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting
2002 wordt §3 vervangen door wat volgt:*

*“§3. De middelen van het Fonds voor Compenserende
Bebossing kunnen aangewend worden voor:*

- het uitvoeren van bebossing door het Vlaamse Gewest;*

- de subsidiëring van openbare besturen, natuurlijke personen en privaatrechtelijke rechtspersonen die bebossen;*
- terugstorten van te veel betaalde bosbehoudsbijdragen in het kader van artikel 90bis van het Bosdecreet van 13 juni 1990.”.*

VERANTWOORDING

Dit wijzigingsvoorstel houdt verband met de wijzigingsvoorstellen inzake artikelen 13, 48 en 87 van het Bosdecreet.

De concrete uitwerking van deze potentiële aanwending van middelen uit het ‘boscompensatiefonds’ zal vanzelfsprekend moeten gebeuren door middel van een uitvoeringsbesluit, dat, zeker wat de mogelijke subsidiëring aangaat, de modaliteiten vastlegt. Hierbij zal erover gewaakt moeten worden dat er niet meervoudig subsidiëring gegeven wordt voor eenzelfde prestatie of last (bijvoorbeeld subsidiëring voor waardevermindering van gronden vanwege bebossing moet onderscheiden blijven van eventuele vergoedingen omwille van planologische wijzigingen), of dat er gesubsidieerd zou worden voor iets waartoe men alleszins al verplicht is (bijvoorbeeld subsidiëring voor herbebossing mag niet betaald worden voor activiteiten die als compenserende bebossing in natura te kwalificeren zijn).

AMENDEMENT Nr. 49

**voorgesteld door mevrouw Tinne Rombouts
en de heren Patrick Lachaert, Bart Martens,
Erik Matthijs, Karlos Callens en Jos Bex**

Artikel 72

In de bij 1° voorgestelde tekst van §4 het eerste lid vervangen door wat volgt:

“§4. Aan landbouwers, die in de loop van 2004, 2005 of 2006 een inrichting hebben overgenomen en nog geen nutriëntenhalte hadden toegekend gekregen terwijl de overlater voor die dieren beschikte over een nutriëntenhalte, wordt alsnog de nutriëntenhalte als bedoeld in artikel 33bis van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, omgezet in nutriënten-

emissierechten overgedragen op voorwaarde dat deze overnemers dieren hebben geproduceerd op de inrichting in 2004, 2005, 2006 of 2007 en die tijdig hebben aangegeven aan de Mestbank. De overdracht gebeurt met terugwerkende kracht tot de datum zoals overeengekomen door overlater en overnemer.”.

VERANTWOORDING

Met deze bepaling is het de bedoeling om in het eerste lid op te nemen de landbouwers die overgenomen hebben in de jaren voor de inwerkingtreding van het Mestdecreet maar pas begonnen uitbaten in het jaar na de inwerkingtreding van het Mestdecreet. Concreet: een landbouwer neemt over in 2006 en begint pas te produceren in 2007. Dan is het logisch dat hij de nutriëntenhalte omgezet in nutriëntenemissierechten krijgt die hij overnam van de overlater. Het gaat niet op om alles administratief heel moeilijk te maken door eerst de NER toe te kennen aan de overlater en dan daarna de NER nog eens toe te kennen aan de overnemer. De overname van de inrichting is immers gebeurd.

AMENDEMENT Nr. 50

Subamendement

**voorgesteld door mevrouw Tinne Rombouts
en de heren Patrick Lachaert, Bart Martens,
Erik Matthijs, Karlos Callens en Jos Bex
op amendement nr. 24**

HOOFDSTUK IX/1 (nieuw)

**In de voorgestelde tekst een artikel 73/2/1 invoegen,
dat luidt als volgt:**

“Artikel 73/2/1

Aan artikel 50 van hetzelfde decreet, waarvan de bestaande tekst §1 zal vormen, wordt een §2 toegevoegd, die luidt als volgt:

“§2. Artikel 48 is niet van toepassing op het vervoer van groencompost, gft-compost of bewerkte dierlijke producten die voldoen aan de microbiologische vereisten van verordening (EG) nr. 1774/2002 van het Europees Parlement en de Raad van 3 oktober 2002 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijpro-

ducten, goedgekeurd procedé, voor zover tegelijk aan de volgende vier voorwaarden voldaan wordt:

1° de oorsprong en de bestemming van het vervoer zijn gelegen binnen het grondgebied van het Vlaamse Gewest;

2° de meststoffen zijn bestemd om afgezet te worden in tuinen, parken of plantsoenen;

3° het vervoer gebeurt door een mestvoerder die noch door de Mestbank erkend is, noch in opdracht rijdt van een erkend mestvoerder;

4° het vervoer gebeurt met een transportmiddel waarvan het nuttig laadvermogen lager is dan 3.500 kg. De Vlaamse Regering kan een grenswaarde vaststellen voor wat betreft de maximale mesthoeveelheid die op deze wijze jaarlijks per aanbieder mag worden afgevoerd of per afnemer mag worden aangevoerd.

De Vlaamse Regering kan nadere regels vaststellen.”.

VERANTWOORDING

Artikel 50, 3°, voorziet dat voor kleine vrachten en transporten de regeling inzake mestvervoer zoals bepaald in artikel 48, namelijk dat het vervoer van dierlijke mest of van andere meststoffen, waaronder onder meer compost begrepen wordt, enkel mag gebeuren door door de Mestbank erkende mestvoerders en deze de nodige mestafzetdocumenten moet opmaken, niet van toepassing is. Vandaag worden onder kleine vrachten en transporten begrepen het vervoer dat gebeurt met een transportmiddel waarvan het nuttig laadvermogen lager is dan 500 kg. Het laadvermogen van minder 500 kg is echter te weinig om deze kleine mesttransporten naar parken, plantsoenen en tuinen, te omvatten. Conform VLAREA (artikel 3.3.2 betreffende aanvaardingsplicht van voertuigen) vormen bestelwagens en lastwagens voor het vervoer van goederen met een maximum massa van ten hoogste 3,5 ton een aparte categorie van voertuigen. Deze moeten worden beschouwd als de lichtere vrachtwagens, die niet gebruikt worden voor het reguliere professionele transport van goederen. Het vervoer dat gebeurt met een dergelijke lichte vrachtwagen moet dan ook beschouwd worden als een kleine vracht of transport in de zin van artikel 50, 4°, voor zover dit wordt getransporteerd naar parken, plantsoenen en tuinen (zie voorwaarde 2).